

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. V.**, bytem v O., D. 716/3, zast. JUDr. Vratislavem Klimentem, advokátem se sídlem v Olomouci, Pavelčákova 20, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2010, č. j. KUOK 92588/2010, sp. zn. KÚOK/75016/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 28. 6. 2010, sp. zn. SmOI/AŘMV/2/2217/2009/Sla, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. j) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že „dne 21. 9. 2009 v 7:08 hodin v obci Olomouc na ulici Brněnská, ve směru jízdy na Prostějov, jako řidič nákladního vozidla zn. Volvo, reg.zn. X v důsledku nedostatečného sledování situace v provozu na pozemních komunikacích narazil přední částí jím řízeného nákladního vozidla do zadní části před ním jedoucího osobního vozidla zn. Opel Astra, reg.zn. X, řidičky Mgr. J. L., čímž způsobil dopravní nehodu, při které na žádném ze zúčastněných vozidel nevznikla hmotná škoda převyšující zřejmě částku 100.000 Kč, kdy po způsobení dopravní nehody odjel z místa dopravní nehody, aniž by sdělil řidičce druhého vozidla údaje o své osobě a jím řízeném vozidle.“ Žalobci byla uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě uvedl žalobce, že znalec ve svém vyjádření konstatoval, že zjištěné střepiny nelze přiřadit ke konkrétnímu vozidlu a že vozidlo žalobce narazilo do vozidla poškozené (Opel Astra). Závěru znaleckého posudku odporuje ohledání Policií ČR a skutečnost, že vozidlo žalobce (Volvo) nebylo na plastových částech poškozeno. Dále žalobce namítal, že navrhoval vyslechnout jako svědka D. V., který jel s žalobcem ve vozidle, tento svědek však vyslechnut nebyl a jeho výslech byl označen za nadbytečný. Odborné vyjádření znalce J. T. bylo označeno za odborné vyjádření z jiného oboru než znalci přísluší, hodnotící závěry byly vyhodnoceny jako neprofesionální, zavádějící a nepřesvědčivé. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a žalovaný rozhodnout neměl, protože neměl dostatek důvodů pro rozhodnutí. Znalec L. M. vozidlo neviděl a náležitě nevyhodnotil zjištění Policie ČR na vozidle Volvo – nepřihlédl k tomu, že vozidlo nebylo poškozeno. Toto vyhodnocoval naopak z titulu své odbornosti Jaroslav Tichý (znalec v oboru strojírenství). Z napadeného rozhodnutí není jasné, zda žalovaný odborné vyjádření znalce T. uznal nebo neuznal.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, nebyl vázán důkazními návrhy a důkaz svědeckou výpovědí D. V. považoval za nadbytečný, což patřičně odůvodnily oba správní orgány. Vypovídací hodnotu posudku J. T. považuje žalovaný za nulovou, neboť ohledání vozidla bylo uskutečněno deset měsíců po nehodě, navíc znalec nebyl z oboru doprava. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci vypořádání se s posudkem J. T. žalovaný odmítl, protože se tímto posudkem zabýval, řádně jej vyhodnotil a svůj právní názor dostatečně odůvodnil.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 9. 2010.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že podle oznámení přestupku Policie ČR ze dne 25. 9. 2009 došlo dne 21. 9. 2009 v 7:08 hodin k nehodě, při které nedodržel žalobce bezpečnou vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním a proto došlo k zadnímu nárazu a vznikla škoda na vozidle Opel Astra ve výši asi 50.000 Kč a na vozidle žalobce asi 100 Kč. Podle sdělení řidičky vozidla se žalobce po střetu nezastavil a po dohledání vozidla žalobce v průběhu dne bylo zjištěno, že se žalobce v místě nehody toho dne

pohyboval. Dále byly na vozidle řízeném žalobcem zjištěny stopy, které přímo korespondují a souhlasí s poškozeným vozidlem (na přední části nárazníku vozidla řízeného žalobcem byly střepy zadního skla poškozeného osobního vozidla, na pravých schodech vozidla žalobce byly nalezeny 2 ks velkých střepů, které pocházejí ze zadního vyhřívaného skla poškozeného vozidla – vzaty jako příloha spisu - a na přední masce byly nalezeny otěry modré barvy poškozeného vozidla. Podle popisu nehody v protokole ze dne 21. 9. 2009 byly na místě nehody nalezeny střepy, poškození vozidla bylo čerstvé a odpovídalo popisu řidičky. Při zjištění nehody vzniklo podezření žalobce z porušení § 22 odst. 1 písm. j) zákona č. 200/1990 Sb. (pozn. soudu: „*Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí pouze hmotná škoda 100 000 Kč a nižší nebo při které došlo k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace, neprodleně nezastaví vozidlo a neprokáže totožnost navzájem včetně sdělení údajů o vozidle, nebo odmítne sepsat společný záznam o dopravní nehodě nebo nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody*“). Ve spise je doložena fotodokumentace obou vozidel. Ve svém vysvětlení 22. 9. 2009 žalobce popřel účast na nehodě a k dotazu, jak se střepy dostaly na jím řízené vozidlo uvedl, že ho napadá, že se připletl k nějaké události a jel kolem. Řidička uvedla 21. 9. 2009, že po nárazu po projetí křižovatkou ucítila silný náraz, ihned poté se podívala dozadu a uviděla vozidlo žalobce, RZ si zapamatovala, zajela k pravému okraji komunikace, nákladní vozidlo nezastavilo, nárazu si nemohl řidič nevšimnout. Proti příkazu ze dne 9. 12. 2009 podal žalobce odpor, při ústním jednání žalobce uvedl, že čerstvé otěry na jeho nárazníku byly staršího data a střepy zachycené na vozidle nedokázal vysvětlit. Zástupce žalobce navrhl vypracování znaleckého posudku k zodpovězení otázky, zda střepy z vozidla patří vozidlu řidičky. K výzvě a dotazům správního orgánu se odborně vyjádřil znalec L. M., znalec v oboru doprava, tak, že na otázku, zda střepy na vozidle žalobce pocházejí z vozidla řidičky, jednoznačně odpovědět nelze, neboť vzorek byl malý a bez identifikačních znaků, dále že na přední část vozidla žalobce se mohly střepiny dostat jen po přímé kolizi, že všechny zajištěné zadokumentované stopy na obou vozidlech korespondují a jsou typické pro daný typ kolize dvou vozidel. Neexistuje žádný podklad, na základě kterého by bylo možné usuzovat, že ke kolizi uvedených vozidel nedošlo, naopak, existuje množství nepřímých podkladů, které dokazují náraz vozidla Volvo do vozidla Opel. Při seznamování s podklady rozhodnutí zástupce žalobce navrhl výslech D. V., který jel ve vozidle v době dopravní nehody. Dne 28. 6. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku. V odvolání žalobce namítl, že jeho vozidlo nebylo poškozeno, jak zjistila i Policie ČR a jak žalobce doložil fotografií, přičemž vozidlo Opel mělo zdevastovanou zadní část, že znalec nepotvrdil, že střepy pocházely z vozidla žalobkyně, že nebyl oprávněn k závěru o tom, že vozidlo Volvo narazilo do vozidla Opel, a že správní orgán nevyslechl svědka D. V. Žalobce doložil k důkazu znalecký posudek J. T., znalce z oboru ekonomika, strojírenství, odvětví ceny a odhady (motorových vozidel), strojírenství všeobecné (autoopravárenství), ze dne 12. 7. 2010, vyhotovený na žádost vlastníka vozidla J + M Transped s.r.o. k posouzení možného poškození na nákladním automobilu Volvo. Znalec v tomto posudku konstatoval, že vozidlo Volvo nejeví v době posouzení (14. 7. 2010) známky prodělané havárie na jeho přední části a z žádných předložených podkladů nevyplývá jednoznačně, že uvedené vozidlo bylo účastníkem dopravní nehody 21. 9. 2009 v Olomouci, což znalec ve svém konstatování podrobněji zdůvodnil, zejména uvedl, že vozidlo nejevilo žádné zřetelné stopy po poškození nebo havárii. Při

nehodě by jednoznačně došlo k poškození vozidla zn. Volvo (plastové části, chladiče a teprve za nimi pevné kovové části nosné struktury kabiny tahače), na místě by byly úlomky z tohoto vozidla, které podle podkladů zjištěny nebyly, dále že poškození vozidla Opel neodpovídá tvarovému a rozměrovému provedení kabiny vozidla Volvo a pro objektivní zjištění by muselo být provedeno měření a porovnání obou vozidel. Argumentaci správního orgánu v rozhodnutí o přestupku znalec označil za problematickou a neprůkaznou. Odpovědi znalce L. M. označil znalec J. T. za vedenou v teoretické rovině bez faktických důkazů a jako problematicky použitelnou.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že provedené důkazy usvědčují žalobce ze spáchání přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, protože správní orgán I. stupně vytvořil řadu přímých a nepřímých důkazů, jež žalovaný vyjmenoval, a ty závěr v odvoláním napadeného rozhodnutí potvrzují. Následně tyto důkazy posoudil znalec L. M., který uzavřel, že navzájem korespondují a potvrzují vinu žalobce. Podle žalovaného námitka žalobce, že znalcem uváděná nemožnost přiřadit střepy ke konkrétnímu vozidlu, nemá ve světle zjištěných skutečností zásadní vliv na přijatý závěr, protože tento důkaz nebyl důkazem osamoceným, přičemž žalobce nebyl schopen relevantním způsobem vysvětlit, jak se střepy dostaly na jeho vozidlo. K námitce žalobce, že znalec nemohl přijmout závěr o způsobení nehody, žalovaný odkázal na to, že je věcí úvahy a zkušeností znalce, jaké podklady považoval za dostatečné, žalovanému nepřísluší toto přehodnocovat a ohledání vozidla osm měsíců po nehodě neposoudil jako nutné. Podle žalovaného znalec J. T. nebyl oprávněn se vyjadřovat k příčinám dopravní nehody, neboť to neodpovídalo jeho kvalifikaci, a ani nebyl oprávněn se vyjadřovat k argumentaci a závěrům správního orgánu. Navíc odůvodnění posudku J. T. je nepřesvědčivé (žalovaný poukázal na výraz „asi neodpovídají tvarovému a rozměrovému provedení“). Navíc žalobcem doložený posudek byl dodán ve fotokopii. Ohledně výsledku svědka – spolujezdce žalobce se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o nadbytečnosti tohoto důkazu.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejdříve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, protože z rozhodnutí nevyplývá, zda odborné vyjádření J. T. uznal žalovaný za důkaz a dále, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán neměl dostatek podkladů pro rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože žalovaný svůj postup ve správním řízení a své následné rozhodnutí dostatečně odůvodnil, včetně toho, že uvedl své argumenty k posudku předloženého žalobcem (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti predestinované účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“).

Napadené rozhodnutí obsahuje výstižnou argumentaci k posouzení důkazu předloženého žalobcem v podobě odborného vyjádření znalce J. T.. Žalovaný shledal toto odborné vyjádření jako nepřesvědčivé a podané osobou, která nebyla oprávněna jej podat a doplňující, nadstavbový argument zněl, že vyjádření je nedůvěryhodné pro jeho podání toliko v kopii. Z toho vyplývá, že s tímto důkazem se žalovaný vypořádal tak, že sice zdůvodňoval, že jej částečně odmítl jako nedůvěryhodný, ve skutečnosti jej však přezkoumal a podle krajského soudu z postupu a odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne i to, že další dokazování na základě skutečností uvedených v odborném vyjádření J. T. nepovažoval žalovaný za potřebné vzhledem k nepřesvědčivosti znaleckého posudku a k žalovaným uvedené argumentaci ve věci samé.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů kvůli nedostatku podkladů rozhodnutí, soud se s touto námitkou žalobce neztotožňuje. Toto posouzení je současně už i otázkou posouzení věci samé. Naopak, krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů a jejich posouzením věci, protože ucelený řetězec přímých a nepřímých důkazů tak, jak jsou obsahem spisu a vyjmenovány v napadeném rozhodnutí, vede k závěru, že žalobce uvedené přestupky spáchal. Žalovaný vyjmenoval důkazy takto: obviněný byl na místě v době vzniku předmětné dopravní nehody, svědkyně identifikovala jeho vozidlo, ohledáním byla zjištěna výšková shoda otěrů a poškození na obou vozidlech, na přední části vozidla obviněného byly nalezeny střepy z bezpečnostního skla.

Soud považuje za rozhodující (mimo žalovaným vyjmenované důkazy) dále skutečnost, že žalobce nebyl schopen při ústním jednání ani kdykoli jindy během celého správního a soudního řízení poskytnout jakékoli dostatečné a věrohodné vysvětlení, jak se střepy z vozidla žalobkyně dostaly na jím řízené vozidlo ani neposkytl vysvětlení k dalším technickým okolnostem nehody. Za podstatné považuje soud i tu skutečnost, že vozidlo žalobce bylo zjištěno v den nehody, tedy v krátkém čase po vzniku nehody, obě vozidla byla ohledána příslušníky Policie ČR, byly zajištěny střepy, které jsou součástí spisového materiálu, obě vozidla byla podrobně vyfotografována. Střepy nalezené policisty na místě nehody na vozovce byly čerstvé, stejně jako poškození vozidla řidičky. Střepy byly nalezeny i na pravých schodech vozidla žalobce (dva střepy o velikosti 3 cm ze zadního skla vozidla řidičky), na několika místech nárazníku a přední masky na vozidle žalobce byly nalezeny otěry vozidla modré barvy, totožné s barvou poškozeného vozidla řidičky. Takřka jediná námitka žalobce spočívající v tom, že tyto otěry byly staršího data, nebyla ničím podpořena. Policisté provedli výškové měření poškození na obou vozidlech, které souhlasilo. Výpovědi žalobkyně v řízení byly konzistentní, přesvědčivé a podrobné, neměnily se. Rozsah poškození vozidla žalobkyně nebyl zanedbatelný. Žalobkyně policii kontaktovala ihned po nehodě a nikoli až s nějakým časovým odstupem. I žalobce byl vyslechnut krátce po nehodě.

Znalec L. M. zcela jasně a bez pochybností vyloučil možnost, že by se střepy dostaly na vozidlo žalobce jinak než přímou kolizí. Žalobce v souzené věci nenamítal, že by měl kolizi s jiným vozidlem. Znalec zdůraznil, že všechny zadokumentované a zajištěné stopy, nalezené na obou vozidlech, navzájem korespondují a svědčí o tom, že vozidlo Volvo narazilo zezadu do před ním jedoucího vozidla Opel. Stopy poškození obou vozidel plně korespondují a jsou typické pro daný typ kolize. Podle znalce neexistuje žádný podklad, na základě kterého by bylo možno usuzovat, že

vozidlo Volvo do vozidla Opel nenarazilo, naopak, existuje množství přímých podkladů, které dokazují náraz vozidla Volvo do vozidla Opel. Vyjádření znalce, že nelze zcela jednoznačně přiřadit střepy skla k vozidlu shora jmenované řidičky poškozeného vozidla, nemají vliv na přesvědčivost a úplnost odborného vyjádření v mezích otázek, zadaných mu správním orgánem, a v rozsahu nutném pro posouzení věci. Uvedené vyjádření tedy nezměnilo celkové posouzení posloupné návaznosti všech provedených důkazů a z něj vyplývající výsledný závěr o skutkovém stavu.

K námitce žalobce, že měl být vyslechnutý svědek jím navržený, soud uvádí, že se ztotožnil s právním názorem a výsledkem uvážení správních orgánů, že výslech svědka by byl nadbytečný, jelikož provedeným dokazováním již byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Nadto výpověď navrženého svědka jako spolujedoucího ve vozidle s žalobcem by nemusela být dostatečně důvěryhodná pro poměr svědka k žalobci. Tento předpoklad žalobce nijak žádným svým tvrzením nevyvrátil. Navíc řidička poškozeného vozidla uvedla, že si není vědoma, že by žalobce měl spolujezdce (což podle soudu neznamená, že jej v době nehody neměl, avšak mohou zde vyvstávat další pochybnosti vzhledem k okolnostem souzené věci, zejména k tomu, že ve správním spise není obsažena ani informace, zda v době, kdy policisté ohledávali v den nehody vozidlo žalobce, v tuto dobu spolujezdec byl v tomto vozidle přítomen). Váha důkazu výslechem navrženého svědka nepřevyšuje podle soudu váhu důkazů o technické přijatelnosti skutkového stavu tak, jak ji podal žalobce (tj. jeho tvrzení o tom, že přestupek nespáchal a že otěry na jeho vozidle, které ostatně přiznal, jsou staršího data). Jinými slovy, všechny důkazy technického charakteru získané těsně po nehodě na místě samém, mají větší vypovídací hodnotu než pozdní a dodatečné výpovědi svědků.

Soud neuznal ani námitku žalobce, že odbornost znalce L. M. (obor doprava, ekonomika, strojírenství) neodpovídá kladeným otázkám a řešené znalecké otázce. Soud shledává odbornost správním orgánem vybraného znalce jako přílehavou. Znalec se vyjádřil k otázkám tak, že správní orgán a následně soud mohly jeho závěry přezkoumat. Soud obecně zastává názor, že posudek nemusí být nedůvěryhodný jen proto, že ho předložil žalobce, naopak zastává názor o možnosti správních orgánů a soudů přezkoumat odborný posudek, stanovisko či vyjádření. Posudek nelze hodnotit jako nedůvěryhodný, protože je v kopii, správní orgán si může vyžádat originál. Ve skutečnosti žalovaný ve správním řízení posudek přezkoumal a vyhodnotil, což je ve shodě s výše uvedeným názorem soudu. Odborné vyjádření stejně jako znalecký posudek jsou důkazy ve správním anebo soudním řízení jako každý jiný a správní orgán nebo soud je posuzují stejně jako jiné důkazy, přičemž u odborných vyjádření či znaleckých posudků posuzují zejména jejich přesvědčivost, odbornost, vypovídací hodnotu, logiku odpovědí a argumentů o skutkovém stavu, úplnost posudku, stanoviska či odpovědí a argumentů, vnitřní nerozpornost a to, zda v porovnání s ostatními důkazy o skutkovém stavu nevzbuzuje odborný posudek či stanovisko jakékoli rozumné pochybnosti. Pokud nevystane dostatečná pochybnost o některém z přímých, nepřímých, původních či odvozených důkazů ve spojení s dalšími provedenými důkazy a jejich hodnotě, jsou dokazované skutečnosti potvrzeny. Vždy je však potřebné posuzovat konkrétní věc s ohledem na její okolnosti a specifika.

Všechny důkazy v souzené věci provedené ve správním řízení (tj. mimo posudek předložený žalobcem) tvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a

uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které jako celek shodně a spolehlivě dokazují skutečnosti, jež jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Souvislost mezi dokazovanými skutečnostmi byla zjištěna tak, aby nevyvstávaly takové pochybnosti, které by vedly k dalšímu dokazování či ke shledání závěru, že skutkový stav není možné dostatečně spolehlivě zjistit. Nepřímé či odvozené důkazy v souzené věci nemají nižší hodnotu, věrohodnost nebo spolehlivost jen pro svůj charakter, když jinak zapadají do jednotného celku. Proto soud v souzené věci potvrzuje názor žalovaného, že znalecký posudek dodaný žalobcem nevyvrátil závěr o zavinění žalobce. Žalovaný tento důkaz ve skutečnosti provedl a vypořádal se s ním tak, že jej označil za nepřesvědčivý, přičemž uvedl konkrétní důvody (citací z posudku, že *“poškození vzniklé havárií na vozidle Opel v jeho zadní části dle předložené fotodokumentace asi neodpovídají tvarovému a rozměrovému provedení kabiny vozidla Volvo”*). Soud rovněž souhlasí s žalovaným v tom, že znalci J. T. nepříslušelo vyslovovat se k právním závěrům o vině či nevině žalobce ani hodnotit důkazy a jejich provádění, ani právní závěry správního orgánu I. stupně v rozhodnutí o přestupku. Znalcům tradičně přísluší vyjadřovat se pouze ke skutkovým otázkám, což plně platí i v souzené věci. Jejich právní závěry nejsou proto relevantní a nelze k nim přihlížet.

Soud dále shledal jako lichou námitku, kterou žalobce zpochybňuje odborné vyjádření znalce L. M. proto, že neviděl vozidlo řidičky a vozidlo žalobce, které nebylo poškozeno a že nevyhodnotil správně důkazy pořízené policisty. Z žádosti o podání odborného vyjádření se podává, že znalci byl předán podkladový materiál, tj. spis o 38 listech a kompaktní disk. Na tento spis pak ve svém vyjádření znalec odkazuje a je zjevné, že z něj čerpal informace o skutečnostech, které posuzoval. Znalec se vyjadřoval k věci v dubnu a květnu 2010 a k nehodě došlo 21. 9. 2009. Proto soud konstatuje, že hodnotnější byly pro znalce důkazy pořízené ohledáním vozidel policisty v den nehody, fotografie, střepy a další důkazy a podkladové materiály ze spisu než ohledání obou vozidel v době od nehody již značně vzdálené.

Závěrem soud konstatuje, že skutkový stav v souzené věci byl zjištěn dostatečně a byl prokázán několika původními a přímými důkazy a několika odvozenými a nepřímými důkazy. Tyto důkazy tvoří ucelený časově a logicky provázaný řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Žalobce v průběhu celého správního ani soudního řízení nepředestřel, netvrdil ani nenavrhl k důkazu nic, z čeho by skutečně a relevantním způsobem vyplynula jiná dostatečně věrohodná verze posuzované věci či pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Proto toliko nadnesená verze žalobce, představovaná jeho tvrzením, že přestupek nespáchal, je za dané procesní situace extrémně nepravděpodobná a jeví se ve světle provedeného správního řízení rovněž jako účelová.

Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože žádné žalovaný neúčtoval a soud žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti žalovaného ze spisu nezjistil a žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl neúspěšný.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 24. 1. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně